

et Spørgsmaal, som laa helt udenfor. Det eneste, jeg i saa Henseende kan erkende, at Ministeren med Rette kan anføre, er selve de Forudsætninger, hvorunder Hærloven af 1867 blev vedtagen. Den ærede Minister sluttede med at sige, hvad Ordføreren ikke synes at være ganske klar over, at det System, han nu anvender, er: hveranden efter Dygtighed alene og hveranden efter Anciennetet i Forbindelse med Dygtighed. Det er et System, det vil sige, det er ikke nøje overholdt, men det skulde altsaa være det.

Jeg hævdede overfor den højtærede Minister, at det eneste, der havde Interesse ved denne Lejlighed, var Avancementet fra Kaptajn til Stabsofficer, og jeg benægtede, og benægter, at der var en saadan Forudsætning ved Hærloven af 1867 som den, hvorpaa Ministeren sluttelig alene vilde begrunde sin Fremgangsmaade. Jeg hævdede tillige, at et System som det, der nu anvendes, vilde medføre Servilitet og Øjentjeneri, hvilket Ministeren benægtede. Men det er dog mærkeligt, at man allerede i 1867, hvad jeg senere skal vise, i ganske betydelig Grad har haft Øje for, at netop disse Egenskaber vilde udvikles ved dette System. Ministeren erkendte ganske vist, at der kunde ske Fejltagelser. Ja, det er sikkert, at der ikke alene kan ske, men der er sket Fejltagelser. Den højtærede Minister gav ingen Grunde for, at han havde forladt det gamle System, medmindre det skal være en Grund, at det, han anvender, var Forudsætningen for Hærloven af 1867.

Jeg hævdede, at naar Ministeren var gaaet til dette, maatte jeg i alt Fald forudsætte, at det var sket i fuld Overensstemmelse med Vaabencheferne, altsaa Generalinspektørerne, de kommanderende Generaler osv. Hertil erklærede Ministeren, at denne Sag var drøftet med den afdøde Direktør og de afgaaede kommanderende Generaler og flere andre, kort sagt et meget ubestemt Svar. Det rummede imidlertid den Mulighed, at der her forelaa tjenstlige Dokumenter, hvorved disse ansvarlige Folk havde begrundet den nuværende Stilling og Fortiden osv., kort sagt, klargjort for Ministeren, at det, man skulde gøre, var at gaa til det System, han nu anvender. Det rummede, siger jeg, den Mulighed, og som Følge deraf stillede jeg min Forespørgsel i Finansudvalget, idet jeg kunde tænke mig, at Ministeren foretrak at gøre opmærksom paa dette dér i Stedet for her. Det er noget, som hænder ret ofte, og jeg havde som

Følge deraf god Grund til at gøre det. Men ved denne Forespørgsel henviste Ministeren til sine tidligere Udtalelser her i Salen, som ikke have været og ikke kunne være tilfredsstillende for mig, samt til Forudsætningerne for Hærloven af 1867. Jeg har aldrig hørt om disse Forudsætninger før, end mindre set dem praktiserede. Det har derfor været nødvendigt for mig at foretage en Undersøgelse for at se, hvor disse Forudsætninger da gemte sig, hvorledes de kunde uddrages af Forhandlingerne den Gang.

Jeg har da gennemløst Betænkningen af 1866, som ganske vist ikke kunde være afgørende, men som dog var Grundlaget for Forhandlingerne i 1867, og dernæst selve disse Forhandlinger. Det Resultat jeg har faaet ud, mener jeg ikke kan hjemle den Springmetode, som den højtærede Minister anvender. Valgforfremmelserne — det er Kommissionens Stilling — vare kendte og hjemlede i Bestemmelserne før Loven af 1867. Det er altsaa ikke noget nyt, vi komme til, det er det gamle Grundlag, paa hvilket man forhandlede. Man forsøgte i Kommissionen at sætte Kauteler for Anvendelsen af disse Valgforfremmelser i klar Forstaaelse af, at de kunde være farlige at anvende, at der simpelt hen kunde ske Misbrug med dem, og derfor indsatte man en Bestemmelse om Forfremmelsesraad. Kommissionen udtaler sig for denne Art Forfremmelse, som var hjemlet ved de allerede gældende Bestemmelser, men den indrømmer, at dette System kan give Anledning til Misbrug, at der maa vises den største Omhu, for at intet andet Hensyn end anerkendt Dygtighed faar Indflydelse ved Forfremmelse udenfor Aldersordenen. Derfor anser den det for nødvendigt at omgærde Bestemmelserne med Kauteler, idet man ikke har tilstrækkelig Garanti i de almindelige Konduitelister, d. v. s. Forfremmelseslister. Man angiver saa nærmere Bestemmelser for, hvorledes disse Forfremmelsesraad, som man foreslaar, skulle være, og samtidig foreslaar man at lade Avancementet fra Premierløjtnant til Kaptajn ske efter Anciennetet, naar de vedkommende blot ere brugelige, dog at hvert andet foregaar ved Valg blandt de dertil egnede. Det har atter, saalænge det har eksisteret, været anvendt paa den Maade, at de, der ansaas for egnede til Valg, førtes paa en Liste for sig og derpaa toges efter Aldersorden, hvilket ogsaa er naturligt.

Ministerens Forslag, som vi nu komme til — det var General Raasløffs — holdt